

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

Κουράστηκες να βγεις στο Γολγοθά
με το βαρύ Σου το Σταυρό στον ώμο.
Με χλευασμούς, μαρτύρια τρομερά
ετράβηξες του Πάθους σου το δρόμο.

Σα να γροικώ κτυπήματα φρικτά,
σα να θωρώ καρφιά να σε τρυπούνε.
Μα λέξη ή γογγυσμό χείλη σεμνά,
Στους σταυρωτές δε βρήκανε να πούνε!

Τώρα Σε βλέπω πάνω στο Σταυρό,
Περίλυπο χλωμό και πονεμένο.
Πικρό τ' Άγιο Σου στόμα και στεγνό,
τ' άσπιλο το κορμί Σου μαραμένο.

Το κάλλος Σου τ' ανέκφραστο θωρώ ,
αγνώριστο μες στη βαθιά οδύνη.
Μα δείχνεις της ψυχής το θησαυρό
κι ως τη στερνή πνοή την καλοσύνη.

Τ' Άγιο Σου αίμα κόκκινο, καυτό
την κέρινη την όψη Σου χαράζει
το Σταυρικό Σου πάθος το βουβό,
το Θρόνο τ' ουρανού σου ετοιμάζει.

Ω Βασιλιά μου Συ των ουρανών,
Συ γίνηκες και βασιλιάς στον πόνο,
για να χαρίσεις βάλσαμο τρανό
σ' αυτούς που γράψανε της αδικίας το Νόμο.

Κι υπέφερες τα πάθη τα φρικτά
μ' υπομονή και πλέρια καρτερία
και χάρισες στον κόσμο Σου μ' αυτά
την πιο γλυκιά, τρανή παρηγοριά.

